

A tak došli na nedalekou mýtinu, kde bydlel ježek Kubík se svým tatínkem, který celý les zásoboval výbornou ovocnou šťávou. Zatukali na dveře jeho domečku, byl postavený z těch nejvyšších větví, a čekali.

„Ahoj, králíčku Toníčku. Ahoj, veverko Terko. Co vás k nám přivádí?“ pozdravil je ježek Kubík a vyšel ven. Svými bodlinami na zádech by mohl kdekoho vystrašit, ale kamarádi se znali už velmi dlouho a věděli, že je Kubík moc hodný. Stačilo se zadívat do jeho velkých černých očí, na dlouhý zvědavý čumáček a bylo jasno.

„Kubíku, my jdeme na procházku, půjdeš s námi?“ zeptal se králíček.

„A proč se jenom procházet? Můžeme jít přece sáňkovat! Je tolik sněhu!“ řekl celý natěšený ježek Kubík a už se otáčel pro sánky.

„Ale my jdeme jenom na procházku, jestli chceš, ježku, sáňkovat, běž sám!“ rozčílil se králíček Toníček, nafoukl tváře a začal pomalu odcházet.

„Toníčku, počkej,“ pospíchala za ním veverka Terka. „Kubík to jistě nemyslel zle,“ uklidňovala ho.

„Terko, přece moc dobře viděl, že s sebou sánky nemáme, a říkali jsme mu, že se chceme jít jen projít. Tak proč ho takový hloupý nápad vůbec napadl?“ ospravedlňoval se Toníček.

„Ale má pravdu, králíčku, napadlo opravdu hodně sněhu. Pojď, zaběhneme domů pro sánky. Užijeme si spoustu zábavy!“ snažila se ho udobřit veverka Terka.